

Vec C-555/23

**Zhrnutie návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 98 ods. 1
Rokovacieho poriadku Súdneho dvora**

Dátum podania:

4. september 2023

Vnútroštátny súd:

Symvoulio tis Epikrateias

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

2. august 2023

Žalobkyňa:

Makeleio EPE

Žalovaná:

Ethniko Symvoulio Radiotileorasis (ESR)

Predmet konania vo veci samej

Žaloba o neplatnosť rozhodnutia Ethniko Symvoulio Radiotileorasis (Národná rada pre televízne a rozhlasové vysielanie – Rada pre mediálne služby, Grécko; ďalej len „ESR“) č. 140/2021, ktorým sa žalobkyni uložila v správnom konaní pokuta vo výške 30 000 eur za odvysielanie hanlivého audiovizuálneho obsahu a tiež pokuta 30 000 eur za porušenie povinnosti rešpektovať ľudskú dôstojnosť a ľudskosť, ako aj akéhokoľvek iného konania alebo opomenutia správneho orgánu.

Predmet a právny základ návrhu na začatie prejudiciálneho konania

Návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný podľa článku 267 ZFEÚ sa týka výkladu ustanovení smernice 2010/13 o audiovizuálnych mediálnych službách v znení zmien podľa smernice 2018/1808 v spojení s článkami 1, 20, 21 a 49 Charty základných práv Európskej únie.

Prejudiciálne otázky

1. Zahŕňajú ciele smernice (EÚ) 2010/13 v znení zmien podľa smernice (EÚ) 2018/1808, t. j. vzťahuje sa rozsah pôsobnosti uvedenej smernice na: (a) záruku rešpektovania a ochrany ľudskej dôstojnosti a ľudskosti; a (b) zamedzenie vysielaniu hanlivého obsahu televíznymi vysielateľmi, najmä obsahu vyznačujúceho sa prvkami, aké odvysielala spoločnosť, ktorá je žalobkyňou v prejednávanej veci?

2. Za predpokladu, že: a) povinnosť rešpektovať a ochraňovať ľudskú dôstojnosť a ľudskosť; a/alebo b) zákaz vysielania hanlivého obsahu, najmä obsahu vyznačujúceho sa prvkami sporného vysielania v prejednávanej veci, patria do rozsahu pôsobnosti smernice, bráni článok 4 ods. 1 smernice v spojení so zásadou rovnosti zaobchádzania zakotvenou v článkoch 20 a 21 Charty základných práv Európskej únie ustanoveniu vnútroštátneho práva, podľa ktorého sa tieto povinnosti ukladajú všetkým televíznym vysielateľom okrem televíznym vysielateľom vysielajúcich výlučne prostredníctvom internetu?

3. V prípade kladnej odpovede na prvé dve otázky, je vnútroštátny regulátor na účely zabezpečenia praktickej účinnosti smernice povinný uplatňovať ustanovenia vnútroštátneho práva ukladajúce predmetné povinnosti bez rozdielu na všetkých televíznym vysielateľom, hoci vnútroštátne právo stanovuje dané povinnosti a príslušné sankcie vo vzťahu ku všetkým televíznym vysielateľom okrem vysielateľom vysielajúcich výlučne prostredníctvom internetu, alebo je ukládanie správnych sankcií za porušenie uvedených povinností televíznym vysielateľom prostredníctvom internetu na základe širokého výkladu alebo analogického

uplatnenia vnútroštátnych ustanovení týkajúcich sa iného televízneho vysielania nezlučiteľné so zásadou *nullum crimen, nulla poena sine lege certa*, ktorá sa zakotvuje v článku 49 ods. 1 prvej vete Charty základných práv Európskej únie v spojení so zásadou právnej istoty?

4. V prípade zápornej odpovede na prvú prejudiciálnu otázku a za predpokladu, že: a) povinnosť rešpektovať a ochraňovať ľudskú dôstojnosť a ľudskosť; a/alebo b) zákaz vysielanie hanlivého obsahu (najmä obsahu, aký bol predmetom vysielania v prejednávanej veci) nepatria do rozsahu pôsobnosti smernice podľa článku 4 ods. 1, má sa v prípade, že vnútroštátne právo členského štátu ukladá uvedené povinnosti pod hrozbou správnych sankcií televíznym vysielateľom vysielajúcim prostredníctvom terestriálnych, satelitných alebo širokopásmových sietí, neobsahuje však rovnocenné ustanovenia, pokiaľ ide o televíznych vysielateľov prostredníctvom internetu, článok 2 ods. 1 smernice 2010/13 v aktuálnom znení vykladať v tom zmysle, že príslušný vnútroštátny orgán je na základe zásady rovnosti zaobchádzania povinný zvážiť možnosť uloženia správnych sankcií za porušenie predmetných ustanovení aj vo vzťahu k televíznemu vysielaniu prostredníctvom internetu?

5. V prípade kladnej odpovede na štvrtú otázku, je povinnosť vnútroštátneho regulátora uplatňovať ustanovenia vnútroštátneho práva ukladajúce predmetné povinnosti na všetky druhy televízneho vysielania bez rozdielu, nezávisle od spôsobu prenosu signálu, zlučiteľná so zásadou *nullum crimen, nulla poena sine lege certa* a so zásadou právnej istoty, vzhľadom na skutočnosť, že uvedené povinnosti, stanovené vnútroštátnym právom vo vzťahu ku všetkým ostatným televíznym vysielateľom, sa neuplatňujú na televízne vysielanie prostredníctvom internetu?

Príslušné ustanovenia práva Únie

Charta základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“): články 1, 20, 21 a 49.

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10. marca 2010 o koordinácii niektorých ustanovení upravených zákonom, iným právnym predpisom alebo správnym opatrením v členských štátoch týkajúcich sa poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb (smernica o audiovizuálnych mediálnych službách) (Ú. v. EÚ L 95, 2010, s. 1) v znení zmien podľa smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2018/1808 zo 14. novembra 2018, ktorou sa mení smernica 2010/13/EÚ s ohľadom na meniace sa podmienky na trhu (Ú. v. EÚ L 303, 2018, s. 69): odôvodnenia 10, 16, 34, 102 až 104 a články 1, 2, 4, 6, 28, 30.

Príslušné vnútroštátne predpisy

Ústava Helénskej republiky: článok 14 (sloboda prejavu a najmä ochrana slobody tlače) a článok 15 (vyňatie televízneho vysielania z ustanovení o ochrane tlače a jeho zaradenia pod priamu kontrolu štátu).

Zákon č. 4779/2021, ktorým sa do vnútroštátneho práva prebrala smernica Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10. marca 2010 o koordinácii niektorých ustanovení upravených zákonom, iným právnym predpisom alebo správnym opatrením v členských štátoch týkajúcich sa poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb v znení zmien podľa smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2018/1808 zo 14. novembra 2018 a iné ustanovenia v právomoci generálneho tajomníka pre komunikáciu a informácie (FEK A' 27/20.2.2021): § 2 ods. 1 (vymedzenia pojmov), 8 (prebratie článku 6 smernice 2010/13), 33 (ktorý priznáva ESR právomoc dohliadať na uplatňovanie zákona a ukladať sankcie), 36 ods. 1 (sankcie, ktoré je ESR povinná uložiť pri porušení okrem iného § 8 zákona).

Zákon č. 2328/1995 o úprave právneho postavenia súkromných televízií a lokálnych rádii, regulácii rozhlasového a televízneho trhu a iných ustanoveniach (FEK A' 159/3-8-1995): § 1, 3 a 4.

Zákon č. 4173/2013 o novom gréckom rozhlase, internete a televízii (FEK A' 169/26-07-2013): § 3.

Dekrét prezidenta republiky č. 77/2003, ktorým sa prijal etický kódex spravodajstva a iných publicistických a politických programov (FEK A' 75/28-3-2003): § 1, 2, 4 a 9.

Zákon č. 2863/2000, ktorým sa riadi Národná rada pre televízne a rozhlasové vysielanie a ostatné úrady a orgány v oblasti televízneho a rozhlasového vysielania (FEK A' 262/29-11-2000): § 4 ods. 1.

Zákon č. 2644/1998 o poskytovaní platených televíznych a rozhlasových služieb a súvisiacich ustanoveniach (FEK A' 233/13.10.1998): § 1, 10 a 12.

Zákon č. 3592/2007, ktorým sa riadi koncentrácia a udeľovanie licencií mediálnym spoločnostiam a iné ustanovenia (FEK A' 161/19-7-2007), § 1, 11 a 13 ods. 5.

Zhrnutie skutkového stavu a konania

- 1 Dňa 29. júna 2021 odvysielala žalobkyňa, ktorá nie je tradičným televíznym vysielateľom, na svojej webovej stránke informačný a zábavný program na účely realizácie živého vysielania prostredníctvom internetu (live streaming). Počas vysielania programu moderátor uviedol správu o návšteve zástupcov LGBT+ komunity v úrade predsedu vlády, pričom použil zjavne hanlivý, urážlivý

a potupný jazyk, ironicky komentoval ich sexuálnu orientáciu a nepriamo podnecoval k verbálnej a fyzickej agresii voči nim. Na záver opakovane jasne poukázal na sexuálnu orientáciu výslovne menovaných politických osobností.

- 2 Uvedeným prípadom sa okrem iného na základe ustanovení smernice 2010/13 v znení zmenenom smernicou 2018/1808 a ustanovení zákona č. 4779/2021, ktorým sa tieto smernice prebrali do vnútroštátneho práva, zaoberala ESR. Po tom, čo uvedený orgán potvrdil, že išlo o poskytnutie audiovizuálnej služby v zmysle smernice 2010/13 a zákona č. 4779/2021, konštatoval, že povinnosť rešpektovať ľudskú dôstojnosť a ľudskosť a zákaz vysielania hanlivého obsahu, stanovené vnútroštátnym právom, sa majú uplatňovať na „akýkoľvek audiovizuálny materiál sprístupnený verejnosti prostredníctvom voľne prístupných webových stránok, ktorý môže mať na divákov podobné účinky, ako má vysielanie podobného materiálu vysielateľmi tradičného obsahu“, čiže aj na vysielateľov prostredníctvom internetu, hoci príslušné vnútroštátne ustanovenia sa na takéto vysielanie výslovne nevzťahujú. Regulátor dospel tiež k záveru, že predmetný odvysielaný program opakovane, zjavne hanlivým a urážlivým spôsobom, odkazoval na konkrétnu skupinu obyvateľstva na základe sexuálnej orientácie príslušníkov tejto skupiny, pričom nabádal k ich ponižovaniu a spoločenskej stigmatizácii. Z tohto dôvodu ESR dospela k záveru, že žalobkyňa porušila povinnosti podľa § 8 zákona č. 4779/2021, ktorým sa prebral článok 6 ods. 1 smernice 2010/13, ako aj povinnosti vyplývajúce z § 1 ods. 1 zákona č. 2328/1995 a z § 2 ods. 1, § 4 a § 9 ods. 2 dekrétu prezidenta republiky č. 77/2003, ktoré vyžadujú rešpektovanie ľudskej dôstojnosti a ľudskosti a zakazujú vysielanie hanlivého obsahu, ako je obsah odvysielaný v prejednávanej veci. S ohľadom na uvedené ESR uložila napadnutým rozhodnutím žalobkyňi v správnom konaní pokutu vo výške 30 000 eur za každý z dvoch spáchaných správnych deliktov, t. j. za porušenie zákazu podľa § 8 zákona č. 4779/2021 vo veci podnecovania k násiliu alebo nenávisti voči skupine osôb z dôvodu ich sexuálnej orientácie a porušenie povinnosti rešpektovať ľudskú dôstojnosť a zákazu vysielania hanlivého audiovizuálneho obsahu podľa príslušných, výlučne vnútroštátnych predpisov.

Zhrnutie odôvodnenia návrhu na začatie prejudiciálneho konania

- 3 Zákomom č. 4779/2021 sa do gréckeho právneho poriadku prebrala smernica 2010/13 v znení zmien podľa smernice (EÚ) 2018/1808 (ďalej len „smernica“). Podľa § 33 ods. 1 zákona č. 4779/2021 sa právomoc ukladať sankcie za porušenie tohto zákona zverila ESR, ktorá je nezávislým regulačným orgánom, pričom sankcie, ktoré ukladá, sa stanovujú v § 36 ods. 1 rovnakého zákona s odvolaním sa na vnútroštátne právne predpisy stanovujúce osobitné sankcie za porušenie výlučne vnútroštátnych právnych predpisov v oblasti televízneho a rozhlasového vysielania.
- 4 Ustanovenia vnútroštátnych zákonov existujúce pred prijatím vyššie uvedených smerníc, ktoré obsahujú autonómne povinné a zákazové pravidlá upravujúce

obsah rozhlasového a televízneho vysielania a ktoré ESR priznávajú právomoc ukladať príslušné sankcie, ostávajú vo vnútroštátnom práve ďalej v platnosti. Tieto pravidlá zahŕňajú pravidlo ukladajúce povinnosť rešpektovať hodnotu ľudskosti a ľudskú dôstojnosť a pravidlo, ktoré priamo zakazuje vysielanie hanlivého obsahu, ako aj súvisiace pravidlá spresňujúce všeobecný zákaz vysielania hanlivého obsahu. Vyššie uvedené vnútroštátne predpisy obsahujú tiež ustanovenia, ktoré presne špecifikujú charakter a spôsob posudzovania sankcií ukladaných ESR.

- 5 Zo spojenia príslušných ustanovení týchto právnych predpisov však vyplýva, že uvedené povinnosti sa stanovujú vo vzťahu k terestriálnemu (analogovému alebo digitálnemu) alebo k satelitnému televízному vysielaniu, nevzťahujú sa však na vysielanie iných ako tradičných televíznych vysielateľov, ktoré sa realizuje prostredníctvom internetu. Treba poznamenať, že kým uplatňovanie právnych predpisov v oblasti televízneho a rozhlasového vysielania ukladajúcich aj uvedené sporné povinnosti sa zákonom č. 3592/2007 rozšírilo aj na televízne a rozhlasové vysielanie prostredníctvom širokopásmových sietí, podľa § 15 ods. 2 zákona č. 3592/2007 sa však konkrétne televízne vysielanie prostredníctvom internetu líši od iných televíznych služieb poskytovaných prostredníctvom širokopásmových sietí, pričom je výslovne vyňaté z rozsahu pôsobnosti tohto zákona. Okrem toho prostredníctvom výkladu § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 2325/1995 v spojení s § 3 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 4173/2013 sa uvedené povinnosti vzťahujú aj na audiovizuálny obsah na webových stránkach televíznych vysielateľov, ktorí svoje programy vysielajú aj pomocou frekvenčných zariadení (ďalej len „tradičný televízni vysielatelia“). Naproti tomu, televízni vysielatelia prostredníctvom internetu, ktorí nie sú tradičnými vysielateľmi, nepodliehajú ustanoveniam právnych predpisov v oblasti televízneho a rozhlasového vysielania ukladajúcim povinnosť rešpektovať ľudskú dôstojnosť a ľudskosť a zakazujúcim vysielanie hanlivého obsahu, pričom vnútroštátny regulátor im z tohto dôvodu nemôže na základe širokého výkladu alebo analogického uplatnenia ustanovení vnútroštátneho práva ukladať príslušné sankcie.
- 6 Pokiaľ ide o výklad vnútroštátneho práva, podľa menšinového názoru sudcov vnútroštátneho súdu je legitímne, aby vnútroštátny regulátor ukladal sankcie za poskytovanie služieb internetovej televízie vysielateľom výlučne prostredníctvom internetu, ak sa potvrdí porušenie povinností vyplývajúcich z článku 15 ods. 2 Ústavy, tak, ako sa ďalej špecifikujú vo vnútroštátnych predpisoch.
- 7 V každom prípade, keďže podľa väčšinového názoru sudcov vnútroštátneho súdu zo znenia vnútroštátnych ustanovení jednoznačne nevyplýva, že povinnosti uložené uvedenými ustanoveniami a z toho vyplývajúce sankcie sa vzťahujú aj na televízne vysielanie prostredníctvom internetu, ktoré poskytuje iný ako tradičný televízny vysielateľ, vnútroštátny súd si kladie otázku, či je s právom Európskej únie v oblasti televízneho vysielania zlučiteľná taká vnútroštátna právna úprava, podľa ktorej sa povinnosť rešpektovať a ochraňovať ľudskú dôstojnosť a ľudskosť a zákaz vysielania hanlivého obsahu vzťahujú na všetkých televíznych

vysielaťov okrem subjektov vysielaajúcich televízny obsah prostredníctvom internetu, ktoré nie sú tradičnými televíznymi vysielaťmi.

- 8 Z ustanovení smernice 2010/13 v znení zmien podľa smernice 2018/1808 a z jej odôvodnení jasne vyplýva, že účelom smernice je uplatnenia rovnakých pravidiel na aktérov uchádzajúcich sa o tých istých divákov v obzvlášť konkurenčnom mediálnom svete (rozsudok z 21. októbra 2015, *New Media Online GmbH*, C-347/14, EU:C:2015:709, bod 22). Na dosiahnutie tohto cieľa sa v smernici zvolili dva spôsoby: jednak sa prijali niektoré základné obsahové ustanovenia (koordinované štandardy), pričom členské štáty sú povinné zabezpečiť ich jednotné uplatňovanie vo vzťahu ku všetkým poskytovateľom audiovizuálnych mediálnych služieb v rámci ich územnej právomoci, jednak došlo k prijatiu pravidiel týkajúcich sa organizácie trhu audiovizuálnych mediálnych služieb v členských štátoch s cieľom zabezpečiť súlad so základnými zásadami práva Únie, ktoré sa musia na tento trh uplatňovať. Okrem toho Súdny dvor v rámci výkladu predchádzajúcej smernice 89/552 uviedol, že „smernicou nebola vykonaná úplná harmonizácia pravidiel týkajúcich sa oblastí jej pôsobnosti, ale smernica iba stanovuje minimálne požiadavky na vysielaťia, ktoré majú pôvod v Únii a sú určené na príjem na jej území“ (rozsudok z 22. septembra 2011, *Mesopotamia Broadcast a RojTV*, C-244/10 a C-245/10, EU:C:2011:607, bod 34). Predmetné povinnosti (rešpektovanie ľudskosti a ľudskej dôstojnosti a nevysielaťie hanlivého obsahu) sa neuvádzajú v rámci koordinovaných štandardov smernice 2010/13, ani ich výslovne nestanovujú pravidlá, ktoré grécky zákonodarca prijal pri prebratí smernice. V konaní vo veci samej však ESR uložila dve samostatné sankcie za televízny obsah odvysielaťný prostredníctvom internetu iným ako tradičným televíznym vysielaťom, pričom predmetný obsah zahŕňal nielen podnecovanie k násiliu alebo k nenávisti voči ľuďom na základe ich sexuálnej orientácie v rozpore článkom 6 smernice, ale porušovali aj ľudskú dôstojnosť v rozpore s výlučne vnútroštátnymi ustanoveniami právnych predpisov v oblasti televízneho a rozhlasového vysielaťia upravujúcimi povinnosť rešpektovať ľudskú dôstojnosť a zdržať sa vysielaťia hanlivého obsahu. Z tohto dôvodu je potrebné určiť, či ciele smernice zahŕňajú aj cieľ zaručiť rešpektovanie ľudskej dôstojnosti a ľudskosti a zamedziť vysielaťiu hanlivého obsahu.
- 9 Vnútroštátny súd jednomyseľne konštatuje, že odpoveď na vyššie uvedenú otázku má byť kladná, keďže zo všetkých ustanovení smernice 2010/13 vykladaných so zreteľom na článok 1 Charty, v ktorom sa zakotvuje ľudská dôstojnosť ako základná zásada práva Únie a ako základné právo, vyplýva, že cieľom koordinácie vykonávanej smernicou vo vzťahu k súboru základných obsahových pravidiel televízneho vysielaťia, ktoré je potrebné uplatňovať bez rozdielu na všetkých televíznych vysielaťov bez ohľadu na spôsob šírenia prenosu, je zabezpečiť minimálnu úroveň rešpektovania ľudskej dôstojnosti a ľudskosti a minimálnu úroveň kvality obsahu, prinajmenšom vrátane ochrany cti a dobrého mena osôb, na ktoré sa vo vysielaťaní odkazuje (pozri článok 28 smernice). Hoci smernica dve predmetné povinnosti neštandardizuje, z uvedeného dôvodu sú obe súčasťou jej cieľov, čiže jej regulačnej pôsobnosti. Uvedené vyplýva aj z dikcie a z ducha niektorých ustanovení smernice, nezávisle od skutočnosti, či obsah audiovizuálnej

služby patrí medzi koordinované oblasti (články 28 a 30 ods. 2 smernice 2010/13). Keďže však uvedený výklad smernice nie je bez pochybností, vnútroštátny súd je povinný položiť prvú prejudiciálnu otázku.

- 10 V prípade, že sa členský štát rozhodne prijať na základe článku 4 ods. 1 smernice 2010/13 prísnejšie alebo podrobnejšie pravidlá pre poskytovateľov mediálnych služieb v porovnaní s pravidlami stanovenými smernicou, je povinný rešpektovať zásadu rovnosti zaobchádzania, ktorá je všeobecnou zásadou práva Európskej únie zakotvenou v článkoch 20 a 21 Charty a ktorá vyžaduje, aby sa v porovnateľných situáciách nepostupovalo rozdielne a v rozdielnych rovnako, ak takýto postup nie je objektívne odôvodnený (pozri rozsudok z 18. júla 2013, Sky Italia Srl, C-234/12, EU:C:2013:496, a, pokiaľ ide o zásadu rovnosti zaobchádzania, rozsudok zo 14. septembra 2010, Akzo Nobel Chemicals a Akros Chemicals Ltd, C-550/07 P, EU:C:2010:512, body 54 a 55 a tam citovaná judikatúra). V prípade, že sa uzná, že predmetné povinnosti patria do pôsobnosti smernice, vnútroštátny súd si kladie otázku, či sa článok 4 ods. 1 smernice v spojení so zásadou rovnosti zaobchádzania má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá vyššie uvedené povinnosti a súvisiace sankcie ukladá všetkým televíznym vysielateľom okrem subjektov vysielajúcich ich programy len prostredníctvom internetu. Z týchto dôvodov sa nastoľuje druhá prejudiciálna otázka.
- 11 V prípade kladnej odpovede na prvé dve otázky žiada vnútroštátny súd o rozhodnutie, ako má konať vnútroštátny regulátor. Na základe zásady praktickej účinnosti a na účely dosiahnutia cieľa smernice spočívajúceho v zamedzení vysielania televízneho obsahu nízkej kvality porušujúceho ľudskú dôstojnosť by vnútroštátny regulátor v zásade mal pri výklade vnútroštátneho práva v súlade s ustanoveniami práva Európskej únie uplatniť povinnosti stanovené výlučne vnútroštátnym právom a zohľadniť uloženie súvisiacich sankcií bez rozdielu vo vzťahu ku všetkým televíznym vysielateľom, bez ohľadu na spôsob prenosu signálu. V článku 49 ods. 1 prvej vete Charty sa však zakotvuje zásada *nullum crimen nulla poena sine lege*. Súdny dvor rozhodol, že uvedené ustanovenie sa uplatňuje aj na prípady správnych sankcií (rozsudok z 24. marca 2021, Prefettura Ufficio territoriale del governo di Firenze, C-870/19 a C-871/19, EU:C:2021:233, bod 49), pričom konštatoval, že sankciu, aj keď nemá trestnoprávnu povahu, možno uložiť len vtedy, ak vychádza z jasného a jednoznačného právneho základu. Okrem toho zásada právnej istoty, ktorá je podľa ustálenej judikatúry súčasťou právneho poriadku Európskej únie a členské štáty ju musia rešpektovať pri výkone právomocí, ktoré im priznávajú smernice, vyžaduje, aby právne predpisy boli jasné a presné a aby ich uplatňovanie bolo predvídateľné subjektmi, ktoré im podliehajú. Zásada právnej istoty je mimoriadne naliehavá, ak ide o právnu úpravu, ktorá môže mať za následok finančné bremeno, s cieľom umožniť dotknutým osobám presne spoznať rozsah povinností, ktoré im právna úprava ukladá (rozsudok zo 16. septembra 2008, Commissioners of Her Majesty's Revenue & Customs proti Isle of Wight Council a i., C-288/07, EU:C:2008:505, body 47 a 48). Rozšírenie povinnosti rešpektovať ľudskú dôstojnosť a ľudskosť a/alebo zákazu vysielania hanlivého obsahu na televízne vysielanie prostredníctvom internetu na základe výkladu vnútroštátneho práva v súlade

s právom Únie, ako aj uloženie súvisiacich sankcií, môžu odporovať zásade *nullum crimen nulla poena sine lege certa*. Z vyššie uvedených dôvodov vnútroštátny súd kladie tretiu prejudiciálnu otázku.

- 12 V prípade zápornej odpovede na prvú prejudiciálnu otázku si vnútroštátny súd kladie otázku, či je vnútroštátny regulátor povinný uplatňovať vnútroštátne ustanovenia ukladajúce predmetné povinnosti bez rozdielu na všetkých televíznych vysielateľov podliehajúcich jeho právomoci, čiže aj na televíznych vysielateľov prostredníctvom internetu, a to na základe výkladu článku 2 ods. 1 smernice 2010/13, podľa ktorého „každý členský štát zabezpečí, aby všetky audiovizuálne mediálne služby vysielané poskytovateľmi mediálnej služby, na ktorých sa vzťahuje jeho právomoc, boli v súlade s pravidlami právneho systému, ktorý sa uplatňuje na audiovizuálne mediálne služby určené pre verejnosť v tomto členskom štáte“. Vnútroštátny súd zastáva názor, že uvedené ustanovenie treba aj so zreteľom na cieľ sledovaný smernicou vykladať v tom zmysle, že ak sa členský štát rozhodne vyžadovať vlastné pravidlá prekračujúce rámec povinností koordinovaných smernicou, je povinný uplatňovať zásadu rovnosti zaobchádzania tak, že predmetné pravidlá nemožno aj s prihliadnutím na technologickú neutralitu smernice uplatňovať len na konkrétnych televíznych vysielateľov a vylučovať z ich pôsobnosti ostatných vysielateľov iba v závislosti od spôsobu šírenia ich obsahu, bez objektívneho dôvodu pre takéto rozlišovanie.
- 13 Ak preto zákon členského štátu vyžaduje od terestriálnych, satelitných a platených televíznych vysielateľov, aby pod hrozbou uloženia správnych sankcií dodržiavali pravidlá zakazujúce kvalitatívne zhoršovanie programov a aby rešpektovali ľudskú dôstojnosť, nestanovuje však zodpovedajúce pravidlá pre televíznych vysielateľov prostredníctvom internetu, príslušný vnútroštátny regulátor je povinný zvážiť v súlade so zásadou rovnosti zaobchádzania možnosť uloženia správnych sankcií aj za porušenie uvedených pravidiel televíznymi vysielateľmi prostredníctvom internetu. V každom prípade, vzhľadom na skutočnosť, že takýto výklad nie je bez pochybností (Súdny dvor sa zatiaľ nezaoberal výkladom predmetného ustanovenia smernice), vnútroštátny súd kladie štvrtú prejudiciálnu otázku.
- 14 V prípade kladnej odpovede na štvrtú prejudiciálnu otázku vzniká otázka, či je povinnosť vnútroštátneho regulátora uplatniť na základe výkladu vnútroštátneho práva zodpovedajúceho právu Únie jednotným spôsobom a bez diskriminácie ustanovenia ukladajúce predmetné povinnosti na všetkých televíznych vysielateľov, bez ohľadu na spôsob prenosu signálu, zlučiteľná so zásadou *nullum crimen, nulla poena sine lege certa*, keďže príslušné povinnosti, ktoré vnútroštátne právo stanovuje vo vzťahu k ostatným televíznym vysielateľom, sa nevzťahujú na televízne vysielanie prostredníctvom internetu. Z tohto dôvodu vnútroštátny súd kladie piatu prejudiciálnu otázku.
- 15 Uvedené prejudiciálne otázky sú podľa názoru vnútroštátneho súdu relevantné na účely rozhodnutia sporu vo veci samej vzhľadom na to, že ak je vnútroštátny regulátor povinný zvážiť uloženie sankcie televíznym vysielateľom

prostredníctvom internetu za porušenie povinnosti rešpektovať ľudskú dôstojnosť a ľudskosť a/alebo zákazu vysielania hanlivého obsahu, hoci vnútroštátny zákon neobsahuje nijakú takúto povinnosť vzťahujúcu sa na vysielateľov prostredníctvom internetu, ESR dospeje v zásade k správne mu záveru, že uvedené povinnosti sa vzťahujú aj na takýchto vysielateľov, pričom tento orgán môže ako vnútroštátny regulátor zväžiť uloženie príslušných sankcií. Naproti tomu, ak právo Únie nebráni vnútroštátnej právnej úprave vylučujúcej televízne vysielanie prostredníctvom internetu z rozsahu predmetných povinností, alebo ak, v každom prípade, právo Únie neumožňuje rozšíriť predmetné povinnosti na televízne vysielanie prostredníctvom internetu bez výslovného vnútroštátneho ustanovenia, žalobe o neplatnosť treba v konaní vo veci samej vyhovieť.

PRACOVNÝ DOKUMENT